

Klinisch seksuoloog,
psychotherapeut
en auteur van o.a.
Gek van Liefde
(Van Halewyck,
2010)

Territorium- gevoeligheid

Door nieuwe technologieën krijgen we ook te kampen met nieuwe vormen van inbreuk op onze privacy. Ik denk bijvoorbeeld aan de opdringerigheid en alomtegenwoordigheid van de gsm, die maakt dat telefoneren niet langer beperkt blijft tot de beslotenheid van onze eigen woning. Bellen en tegelijk in de supermarkt de rekken afspeuren naar een blikje doperwten 'extra fijn' is al lang geen uitzonderlijke situatie meer. Vroeger, toen we gewoon thuis - nog een vaste lijn hadden, gingen we zitten voor een gesprek. Het telefoontoestel stond op een kastje naast de zetel. Doordat je niet anders kon dan in de zetel gaan zitten waren de betrokkenheid, inleving en concentratie van een heel ander niveau dan nu. Bellen met de gsm combineren we tegenwoordig met het verorberen van een maaltijd op restaurant of het snoeien van hortensias in de tuin. Het vervelende voor de ander is dat hij of zij dat niet weet, en als er al een vermoeden is - want aan de enigszins vertraagde reacties kan je wel horen dat de persoon aan de andere kant met iets heel anders bezig is - dan irriteert dat behoorlijk. Op een keer belde ik met een collega om een moeilijk dossier te bespreken. Het was me al opgevallen dat hij soms even pauzeerde, terwijl dat inhoudelijk niet te verklaren was. Een beetje zoals iemand die zijn adem inhoudt of er net naar moet snakken. Af en toe hoorde ik ook wat rare

geluiden die ik moeilijk kon thuisbrengen. Maar het geluid op het einde van het gesprek was onmiskenbaar: het doorspoelen van de wc! Ik vroeg hem of hij de hele tijd op het toilet gezeten had, wat hij met enige schroom beaamde. Het leek wel of ik kon ruiken dat hij de waarheid sprak ... Los van de al dan niet onfrisse huis, tuin- en keukenpraktijken van je gesprekspartner ben je ook nergens meer veilig voor andermans onthullingen. Toen ik een keer in mijn eentje ging lunchen zat het restaurant aardig vol en vroeg er iemand of ze aan mijn tafeltje kon aanschuiven. Geen probleem. Tot ze haar gsm bovenhaalde die enkele minuten later een vreselijk deuntje uitstootte en ik het verslag van het conflict met haar collega in detail in mijn maag gesplitst kreeg. Ik had mijn buik al vol nog voor mijn dagschotel op tafel kwam. Maar het toppunt werd onlangs bereikt toen ik de Thalys naar Parijs nam. Een paar keer per jaar geef ik daar opleiding en als docent krijg ik automatisch een eersteklasticket toegestuurd. Wie denkt daardoor verzekerd te zijn van een rustige rit is meteen een illusie armer.

Vanaf het moment dat ik plaatsnam werd ik omsingeld door zakenmensen, allemaal met hun obligate laptop en een gsm aan hun oor. Niet alleen kreeg ik een overvloed van even luide als smakeloze beltonen te verwerken, ik was willens nillens ook

***'Door de gsm
ben je soms
getuige van
geleuter waar
je niet om
gevraagd hebt'***

getuige was van hun vervelende zakengeleuter of van hun privégesprekken met partner of minnares. Zo'n territoriuminbreuk werkt op twee fronten: enerzijds pikken ze iets in (je aandacht, mentale rust of

concentratie), anderzijds dringen ze iets op (hun privéverhalen waar je niet om gevraagd hebt en niet mee opgehad wilt worden). Maar er is hoop. Recentelijk was ik in Zwitserland, waar ik op de trein in een coupé terecht kwam die 'stille ruimte' werd genoemd. Op de ramen hing een sticker met het logo van een vinger op de lippen en een gsm en discman met een kruis erover. Ik kon mijn oren niet geloven maar jawel: de meeste mensen zwegen en zij die praatten deden dat met discrete, gedempte stem. Je zou van minder beginnen jodelen.